

[Knud Kristensen.]

(Gustav Pedersen) fremførte nogle kritiske bemærkninger om noget, jeg skulle have sagt om konsolidering, idet han mente, at der var et misforhold mellem det, jeg havde udtalt med hensyn til arbejdsløshedskasser, og det, jeg havde udtalt med hensyn til de velstående her i landet. Det er mig ikke bekendt, at jeg her i rigsdagen — heller ikke sidste gang jeg havde ordet — har udtalt mig om arbejdsløshedskasserne og deres konsolidering eller noget, der står i forbindelse hermed. Men på den foranledning, det ærede medlem giver, vil jeg sige, at der kan være mere rimelighed i at konsolidere arbejdsløshedskasserne end formueejerne, det finder jeg helt rigtigt, og jeg mener da også, at vi har været med til, både da vi dannede regering, og efter at vi er fratrådt, at yde statstilskud i stort omfang til arbejdsløshedskasserne. Derimod mener jeg ikke, at vi har været med til at give tilskud til formueejerne. Der er vi gået den anden vej og med fuld ret.

Det ærede medlem talte noget ironisk — og det har der været talt om før — om de mange ordførere, venstre havde, og den megen tid, det tog. Jeg går ud fra, at en kritik af den art ikke kan rettes imod venstre og i hvert fald ikke mod mig. Jeg har ikke haft det mindste med det at gøre, så hvis der er foregået noget, der ikke er i overensstemmelse med forretningsordenen, må kritikken rettes mod den højtærede formand og hverken mod enkelte medlemmer eller enkelte partier.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var ikke så lidt misfornøjet med min tale forleden dag, og det må jeg selvfølgelig finde mig i. Det var heller ikke min mening at tale sådan, som han kunne ønske det, og som han syntes var ret, men det var min opgave at tale sådan, som mit parti og jeg selv syntes det var ret. Det ærede medlem ville berigtige den fremstilling, jeg havde givet af de parlamentariske tilstande, vi har for tiden. Efter mit skøn lykkedes det ikke det ærede medlem, det blev til en række personlige bemærkninger til mig af nedsættende karakter ved siden af nogle udtalelser, som efter mit skøn slet ikke rører ved det, der er kernen og indholdet af det, som jeg fremførte. Jeg fastholder i et og alt rigtigheden af mine betragtninger. Det, der er kendsgerningen om vore parlamentariske forhold, er, at det var de tre partier, som jeg har nævnt, der styrtede den tidligere regering, og det var dem, der var grundlaget for dannelsen af den nuværende. Det var disse partier, der i første rigsdags-

samling dannede basis for regeringens ledelse af og magtstilling i udvalgene. Det ærede parti kan nok så meget sige, at det er en rimelig, en fair og en fornuftig ordning; det har jeg slet ikke udtalt mig om ved denne lejlighed. Men det kan ikke bortforklare, at det er det, det har gjort, og det må det tage både æren og ansvaret for.

Det ærede medlem havde også den opfattelse, at der var en inkonsekvens i venstres stilling, idet vi, da vi havde regeringen, havde søgt at sikre venstre ledelsen i de forskellige udvalg, men at vi ikke nu sikrer ledelsen for den nuværende regering. Det er rigtigt, men jeg kan ikke indrømme, at der er noget forkert deri. Vor stilling — det skal ikke være nogen hemmelighed — er en anden overfor en venstre-regering end overfor en socialdemokratisk regering, når det drejer sig om at give magt og indflydelse. (Afbrydelse af Bertel Dahlgaard). Ja, det finder vi er naturligt; det er muligt, det ærede medlem finder det er unaturligt og derfor handler derefter.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ville hævde, at det afgørende med hensyn til den parlamentariske basis var, om et parti stemte for de love og bevillinger, der blev gennemført. Det må jeg bestemt bestride. Vi stemmer for love og bevillinger under hensyn til, om vi finder dem sagligt rigtige, og deri ligger aldeles ikke, at vi ønsker at understøtte og konsolidere regeringens politiske stilling. Det var heller ikke opfattelsen tidligere. Da vi havde regeringen, stemte socialdemokratiet for jeg tror 90 pct. af de lovforslag, der blev gennemført, i hvert fald et meget stort antal, og jeg tror såmænd også, at kommunisterne stemte for en hel del af dem, men der er vel ingen, der vil påstå, at de gennem disse afstemninger tog stilling til regeringen i den forstand, at de ønskede den parlamentarisk styrket og bevaret. Hvis det radikale venstres stilling til bevillinger og love er målestokken for dets kærlighed til ministeriet, ja, så er dets følelser overfor dette ministerium af varmere karakter, end jeg egentlig havde troet. Det faktiske forhold synes at være, at den magtstilling, det ærede radikale parti har ifølge de politiske styrkeforhold her i tinget, ønsker partiet at bruge i fuldt omfang, men det ønsker ikke at tage ansvaret for resultaterne og i det hele taget for de parlamentariske forhold, der skabes derigennem.

Det ærede medlem mente, at den stilling, jeg havde angivet, at vi indtog overfor kommunisterne, når talen var om udvalgsbesættelse, ikke var rigtig. Må jeg gøre den ærede ordfører